

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

09 februarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
Președinte: Toma Nadejda
Judecătorii: Diaconu Iurie și Boico Victor,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Tonu Alexandru în numele inculpatului Cociu Pavel, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 iunie 2021, în cauza penală în privința lui

Cociu Pavel xxxxx, născut la
xxxxxxx xxxxxxxx, originar din
xxxxxxxxxxxxxxxx și domiciliat în xxxxxxxxxxxx,
xxxxxxxxxxxxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 11.06.2018 – 18.11.2020;

Instanța de apel: 09.12.2021 – 23.06.2021;

Instanța de recurs: 15.09.2021 – 09.02.2022.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni, (sediul Ștefan Vodă) din 18 noiembrie 2020, Cociu Pavel a fost recunoscut vinovat în baza art. 325 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 6 (șase) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 2 000 (două mii) unități convenționale, ce constituie 100 000 (o sută mii) lei.

În temeiul art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea executării pedepsei cu închisoare, pe o perioadă de probațiune de 1 (unu) an.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că la 23 decembrie 2017, în jurul orelor 20:30, Cociu Pavel aflându-se la volanul autoturismului de model „Dacia Logan”, cu numărul de înmatriculare xxxxx xxxx, s-a prezentat pe pista de control, direcția intrare în Republica Moldova, a Postului Vamal Palanca, din cadrul Biroului Vamal Centru.

În vederea perfectării și înregistrării unității de transport de către inspectorul principal al Postului Vamal Palanca, din cadrul Biroului Vamal Centru, Cubei Alexandru, cet. Cociu Pavel i-au fost înmânate patru blanchete de declarații tip „DV6”, inclusiv pentru cei trei pasageri ai automobilului, Grîu Iurie, Grîu Pavel și Grîu Dumitru, în care urma să fie declarată marfa ce o

aveau asupra sa.

Deoarece, Cociu Pavel avea asupra sa doar factură pe numele său, în valoare de 13400 UAH, marfă ce depășea suma de 300 Euro, în vederea eschivării de la plata drepturilor de import, având intenția coruperii unei persoane publice, a oferit inspectorului principal din cadrul Biroului Vamal Centru, Post Vamal Palanca, Cubei Alexandru, care se afla în exercițiul atribuțiilor de serviciu, mijloace bănești ce nu i se cuvin în sumă de 200 lei, pentru a-l determina să nu îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției, și anume: să nu efectueze controlul fizic al automobilului și să-i permită trecerea peste frontiera vamală, fără achitarea drepturilor de import asupra bunurilor pe care le avea asupra sa.

Astfel, prin acțiunile sale, inculpatul Cociu Pavel a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 325 alin. (1) Cod penal, corupere activă, caracterizată prin oferirea sau darea personal unei persoane publice bunuri ce nu i se cuvin pentru aceasta, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale.

3. Inculpatul Cociu Pavel, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acesta să fie achitat.

În motivarea apelului a indicat că, prima instanță s-a bazat în exclusivitate pe declarațiile colaboratorului vamal Cubei Alexandru. Consideră că declarațiile persoanei respective nu pot fi puse în baza sentinței de condamnare, deoarece nu sunt credibile și nu coincid cu declarațiile martorilor Cașu Radu și Pavel Cociu audiați în cadrul ședințelor de judecată. Declarațiile inculpatului pot fi confirmate și de către alți martori oculari neaudiați de către organul de urmărire penală și instanța de fond - Costea Nicolae, Bejenari Vasile, Cociu Iurie.

A invocat apelantul că, organul vamal nu a prezentat nici o înregistrare video de la locul celor întâmplate din motivul că înregistrarea video nu se efectua, însă nu a prezentat nici o confirmare în acest sens.

A susținut că, latura subiectivă a infracțiunii de corupere pasivă se manifestă prin vinovăție în forma intenției directe, fapt ce înseamnă că subiectul ar trebui să-și dea seama că banii transmiși funcționarului public: 1) nu i se cuvin acestuia; 2) reprezintă o contribuție pentru a-l determina să îndeplinească o acțiune (inacțiune).

Apelantul a menționat că, reieșind din circumstanțele cauzei, confirmate prin probe admisibile și pertinente, în acțiunile sale lipsesc indicii infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, astfel, lipsește temei pentru tragerea sa la răspundere penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 iunie 2021, a fost respins ca nefondat apelul inculpatului Cociu Pavel și menținută sentința Judecătoriei Căușeni, (sediul Ștefan Vodă) din 18 noiembrie 2020.

4.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a indicat că, în cadrul ședinței de judecată au fost prezentate suficiente probe care au dovedit cu certitudine vinovăția inculpatului Cociu Pavel în săvârșirea infracțiunii incriminate, și anume probe pertinente, concludente, utile și veridice, care

coroborează între ele, cum ar fi: *declarațiile inculpatului Cociu Pavel care pledează pentru nevinovăția sa; declarațiile martorului Cubei Alexandru (f.d. 189-193); declarațiile martorului Cașu Radu (f.d. 194-196); declarațiile martorului Cociu Dumitru (f.d. 197-198); procesul-verbal de cercetare a obiectelor din 28 mai 2018 (f.d. 31-32); procesul-verbal de cercetare a obiectelor din 29 mai 2018 (f.d. 61-62); procesul-verbal de cercetare a obiectelor din 30 mai 2018 (f.d. 87); procesul-verbal de cercetare a obiectelor din 29 mai 2018 (f.d. 101-102); raport de constatare tehnico-științifică nr. 116 din 29 mai 2018 (f.d. 93-96).*

Instanța de apel a constatat că, prima instanță, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată, a stabilit o corectă situație de fapt și a încadrat acțiunile reținute în sarcina inculpatului Cociu Pavel în baza art. 325 alin. (1) Cod penal - *corupere activă, caracterizată prin oferirea sau darea personal unei persoane publice de bunuri ce nu i se cuvin pentru aceasta, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale.*

Potrivit argumentelor invocate în apelul declarat, instanța de apel a reținut că apelantul pledează pentru pronunțarea unei sentințe de achitare în privința inculpatului Cociu Pavel.

Raportând motivele invocate în cererea de apel la materialele cauzei penale, instanța de apel a conchis că, argumentele invocate de inculpatul Cociu Pavel nu își găsesc confirmare în starea de fapt a prezentei cauze penale.

Prin urmare, instanța de apel a indicat că, potrivit art. 113 Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.

În acest sens, instanța de apel a relevat că, obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 325 alin. (1) Cod penal, îl formează relațiile sociale cu privire la buna desfășurare a activității de serviciu în sfera publică, care este incompatibilă cu săvârșirea unor fapte de corupere a persoanelor publice sau a persoanelor publice străine.

Obiectul material sau imaterial al acestei infracțiuni îl reprezintă remunerația ilicită. Aceasta se exprimă în bunurile, serviciile, privilegiile, avantajele, ofertele ori promisiunile sub orice formă, ce i se cuvin persoanei publice sau persoanei publice străine. Datorită trăsăturilor sale particularizante, infracțiunea specificată la art. 325 alin. (1) Cod Penal nu are victimă.

În acord cu lit. d) art. 2 al Convenției ONU împotriva corupției, adoptate la New York la 31 octombrie 2003 prin „bunuri” trebuie de înțeles bunurile, corporale sau incorporale, mobile ori imobile, tangibile, intangibile, ori actele juridice sau documentele atestând proprietatea acestor bunuri sau drepturile referitoare la acestea.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 325 alin. (1) Cod penal constă în acțiunea de promisiune, oferire sau dare, personal sau prin mijlocitor, unei persoane publice sau unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin, pentru aceasta

sau pentru o altă persoană.

Astfel, instanța de apel a menționat că, acțiunea prejudiciabilă prevăzută la art. 325 alin. (1) Cod penal, cunoaște următoarele trei modalități normative cu caracter alternativ: promisiunea unei persoane publice sau unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin; oferirea unei persoane publice sau unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin; darea unei persoane publice sau unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin.

Raportând la caz, instanța de apel a constatat că, inculpatul Cociu Pavel a operat cu modalitatea faptică menționată de legiuitor, și anume: „oferire”.

Instanța de apel a evidențiat, că oferirea se exprimă în prezentarea, etalarea, înfățișarea de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice sau persoanei publice străine. Oferirea trebuie să aibă un caracter precis, să se concretizeze într-o acțiune efectivă, reală și să aibă la bază inițiativa corupătorului. Nu este indispensabil ca oferirea să fie inteligibilă pentru oricare neinițiați. Este suficient ca oferirea să fie inteligibilă pentru persoana interesată, care, cunoscând nuanțele relevante, să fie în situația de a-i înțelege semnificația. Este adevărat că oferirea poate fi precedată de promisiune, dar, într-un asemenea caz, infracțiunea se consumă odată cu formularea promisiunii. Prin natura ei, oferirea deja presupune promisiunea pe care o absoarbe și o depășește, cele două activități suprapunându-se, deci fiind simultane.

Infracțiunea specificată la art. 325 alin. (1) Cod penal este o infracțiune formală. Ea se consideră consumată din momentul în care inculpatul a oferit recompensa ilicită.

Astfel, instanța de apel a constatat că, acțiunile inculpatului Cociu Pavel întrunesc latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 325 alin. (1) Cod penal, în formulă consumată.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 325 alin. (1) Cod penal se caracterizează prin intenție directă. Motivele infracțiunii în cauză se exprimă în: năzuința făptuitorului de a obține unele avantaje nepatrimoniale; năzuința făptuitorului de a-și ajuta persoana apropiată; interesul material etc.

Scopul infracțiunii specificate la art. 325 alin. (1) Cod penal este unul special, adoptând oricare din următoarele patru forme: - *scopul îndeplinirii* - în interesul corupătorului sau al persoanelor pe care le reprezintă - de către persoana publică sau persoana publică străină a unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar funcției în cauză; - *scopul neîndeplinirii* - în interesul corupătorului sau al persoanelor pe care le reprezintă - de către persoana publică sau persoana publică străină a unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar funcției în cauză; - *scopul întâzierii îndeplinirii* - în interesul corupătorului sau al persoanelor pe care le reprezintă - de către persoana publică sau persoana publică străină a unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar funcției în cauză; - *scopul grăbirii îndeplinirii* - în interesul corupătorului sau al persoanelor pe care le reprezintă - de către persoana publică sau persoana publică străină a unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar funcției în cauză. Această listă este exhaustivă și nu poate include alte

forme.

Pentru calificarea faptei în baza art. 325 alin. (1) Cod penal, nu este obligatorie realizarea scopului sus-menționat.

Astfel, instanța de apel, bazându-se pe probatoriul cercetat în raport cu dispozițiile legiuitorului enunțate supra, a stabilit că inculpatul Cociu Pavel a săvârșit infracțiunea incriminată cu vinovăție, exprimată prin intenție directă.

Totodată, având în vedere prevederile art. 21 Cod penal în raport cu dispozițiile legiuitorului, instanța de judecată a stabilit că Cociu Pavel este subiect al infracțiunii de corupere activă.

Astfel, instanța de apel, apreciind probele cercetate în ședința de judecată prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, a constatat că, acțiunile inculpatului se încadrează în baza art. 325 alin. (1) Cod penal, adică corupere activă, caracterizată prin oferirea sau darea personal unei persoane publice de bunuri ce nu i se cuvin pentru aceasta, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale.

Instanța de apel a apreciat critic argumentele inculpatului Cociu Pavel potrivit căruia instanța de judecată neîntemeiat a bazat sentința de condamnare în exclusivitate pe declarațiile colaboratorului vamal Cubei Alexandru, deoarece nu sunt credibile și nu coincid cu declarațiile martorilor Cașu Radu și Dumitru Cociu, audiați în cadrul ședințelor de judecată, or, vinovăția inculpatului în comiterea faptei prejudiciabile a fost constatată atât în baza declarațiilor martorului Cubei Alexandru, cât și în baza altor materiale probatorii relevante cercetate în ședința de judecată.

Totodată instanța de apel, nu a reținut alegațiile inculpatului Cociu Pavel potrivit căruia acestea pot fi confirmate și de către alți martori oculari neaudiați de organul de urmărire penală și instanța de fond - Costea Nicolae, Bejenari Vasile, Cociu Iurie, instanța de judecată fiind obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. Or, la judecarea cauzei penale în instanța de fond, partea apărării a solicitat doar audierea martorului Cociu Dumitru, demers care a fost admis de către prima instanță.

Cu referire la argumentele inculpatului Cociu Pavel în partea ce ține de faptul că, organul vamal nu a prezentat nici o înregistrare video de la locul celor întâmplate, din motiv că înregistrarea video nu se efectua, dar neprezentând nici o confirmare în acest sens, instanța de apel le-a apreciat critic, or, instanța de judecată nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării, părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane, instanța de judecată acordă ajutor oricărei părți, la solicitarea acesteia, în condițiile prezentului cod, pentru administrarea probelor necesare.

Subsidiar, instanța de apel a constatat că, la judecarea cauzei penale în primă instanță într-o perioadă de 2 ani 5 luni, partea apărării a înaintat demers privind ridicarea înregistrărilor video, instanța de fond a respins demersul înaintat, iar la judecarea cauzei penale în ordine de apel, partea apărării nu a făcut uz de dreptul de a solicita, în temeiul Legii cu privire la

avocatură și a Codului de procedură penală, prezentarea de documente sau alte mijloace de probă întru confirmarea poziției de apărare. În așa mod, instanța de apel a calificat acțiunile apărării drept încercare de a tergiversa nejustificat examinarea cauzei în instanța de apel, or partea apărării a avut posibilitatea să-și demonstreze poziția sa în termen de 3 ani.

Având în vedere cele relatate, instanța de apel a concluzionat că, dezacordul părții apărării cu sentința primei instanțe este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de judecată a apreciat probele și circumstanțele cauzei, însă, împrejurările enunțate supra denotă în mod concludent că prima instanță nu a admis erori de drept în raport cu motivele invocate de apelanți, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că a avut loc fapta de săvârșirea căreia a fost învinuit inculpatul, că această faptă a fost săvârșită de inculpat, fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, fiind constatată vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii, iar solicitarea formulată prin cererea de apel nu poate fi admisă.

5. Avocatul Tonu Alexandru în numele inculpatului Cociu Pavel, invocând temeiurile de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, de către un alt complet de judecată.

În argumentarea recursului recurentul menționează că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra chestiunilor de fapt și nu a verificat dacă toate probele în ansamblu au fost corect apreciate în conformitate cu art. 100-101 Cod de procedură penală.

Suține recurentul că, soluția instanței de apel este contradictorie declarațiilor inculpatului din care rezultă solicitarea colaboratorului vamal a sumei de 200 lei de la inculpat, bani pe care ultimul i-a dat cu ideea că este o taxă vamală, iar instanțele de fond l-au condamnat pe Cociu Pavel exclusiv în baza declarațiilor lui Alexandru Cubei, fapt contrar prevederilor art. 6 CEDO.

De asemenea, invocă recurentul că, instanța de apel nu a ținut cont de declarațiile martorilor Cașu Radu și Cociu Dumitru care confirmă declarațiile inculpatului și elucidează circumstanțele care indică asupra lipsei în acțiunile lui Cociu Pavel a indicilor calificativi a infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal. Or, latura subiectivă a infracțiunii de corupere pasivă se manifestă prin vinovăție în forma de intenție directă, fapt ce denotă că subiectul ar trebui să conștientizeze că banii transmiși funcționarului public: 1) nu i se cuvin acestuia; 2) reprezintă o contribuție pentru a-l determina să îndeplinească o acțiune (inacțiune).

Astfel, consideră apărarea că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, decizia contestată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, adică nu au fost supuse verificării probele prezentate în sprijinul achitării, nu s-a apreciat fiecare probă în parte în raport cu motivele apelului înaintat, ceea ce reprezintă o eroare de drept prevăzută de art. 427. alin. (1) pct. 6 Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept admise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul menționează, că potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din textul recursului declarat, Colegiul penal constată că, partea apărării invocă în calitate de temei pentru casarea deciziei instanței de apel, art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stabilește, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept admise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

Temeiul respectiv, de fapt, cuprinde nemotivarea hotărârii, privită ca un viciu fundamental (de procedură) cu titlu de egalitate ar putea fi și motivarea insuficientă; contrazicerea motivării cu dispozitivul hotărârii sau neînțelegerea acestuia. Eroarea gravă de fapt trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legiuitor în art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, și anume, stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, aceasta trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Din textul recursului declarat, Colegiul penal constată că partea apărării pe lângă temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, invocă versiunea potrivit căreia probele administrate la cauza penală, nu confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, și soluția instanței de apel este contradictorie cu declarațiile inculpatului și a martorilor audiați în ședința de judecată, chestiuni ce se referă la aprecierea probelor.

Suplimentar, Colegiul penal atestă că recurentul invocă critici sub aspectul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii, și anume lipsa laturii subiective, motiv care se subscrie temeiului de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept admise de instanțele de fond și de apel în cazul când *nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept

prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că, astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, iar motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul hotărârii, acesta fiind expus clar.

Așadar, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Cu referire la criticile invocate recurent precum că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel*, Colegiul penal le apreciază ca fiind neîntemeiate, deoarece, verificând decizia recurată în raport cu argumentele invocate în apel, se atestă că partea apărării a primit răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al titularului cererii de recurs cu soluția pronunțată în speță, nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat.

Colegiul penal menționează, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

Cu referire la argumentul apărării precum că, *decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, Colegiul penal relevă că, nu s-a stabilit presupusa eroare de drept invocată de către recurent, or, din conținutul deciziei recurate rezultă în mod clar raționamentele care au fundamentat soluția instanței de apel prin care a fost respins apelul apărării și menținută sentința primei instanțe, prin care Cociu Pavel a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal.

Sub aspectul *probelor administrate*, supuse criticii recurentului, se impune precizarea că, aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Însă cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute în

art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către partea apărării, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală.

Contrar argumentelor recurentului, prin care se invocă faptul că, la fundamentarea soluției, instanța de apel s-a bazat în exclusivitate pe declarațiile colaboratorului vamal Cubei Alexandru și nu a luat în considerație declarațiile inculpatului și a martorilor Radu Cașu și Dumitru Cociu, Colegiul penal conchide, că instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului, așa cum susține apărarea, însă le-a analizat în ansamblul lor prin coroborare, corect ajungând la concluzia că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală în privința acestuia.

În acest sens, Colegiul penal atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind recunoașterea vinovăției inculpatului Cociu Pavel.

Cu referire la criticile apărării privind lipsa laturii subiective, sub aspectul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*, Colegiul penal menționează, că potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că prin sentința primei instanțe, Cociu Pavel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 325 alin. (1) Cod penal, la 6 (șase) luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 2 000 (două mii) unități convenționale, ce constituie 100 000 (o sută mii) lei, iar potrivit art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare stabilite lui Cociu Pavel pentru un termen de probațiune de 1 (unu) an, soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

Astfel, Colegiul penal conchide că, în speță nu a fost constatată existența erorii de drept prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, deoarece asemenea eroare în speță nu a fost admisă, instanța de apel s-a expus argumentat, iar soluția acesteia este descrisă la **pct. 4 - 4.1** al acestei

decizii, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

În concluzie, Colegiul penal statuează că argumentele invocate de recurent sunt nefondate, întrucât vinovăția lui Cociu Pavel în săvârșirea infracțiunii incriminate a fost dovedită indubitabil prin probele administrate, în speță nefiind admisă o gravă eroare de fapt de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea acesteia și adoptarea unei alte soluții.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond. Or, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*hotărârile CEDO Helle c. Finlandei, hotărârea din 19 decembrie 1997; Garcia Ruiz c. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999*).

Având în vedere cele relatate, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a admis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, urmând a fi dispusă inadmisibilitatea recursului declarat de avocatul Tonu Alexandru în numele inculpatului Cociu Pavel, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Tonu Alexandru în numele inculpatului Cociu Pavel, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 iunie 2021, în cauza penală în privința lui **Cociu Pavel xxxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **31 martie 2022**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecătorii

Diaconu Iurie

Boico Victor